

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental design) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบผสมผสานกับการสอนตามคู่มือครู

จากการทดลอง ผู้วิจัยได้นำผลที่ได้จากการทดลองซึ่งเป็นคะแนนผลการทดสอบก่อนเรียน (pre-test) และหลังเรียน (post-test) ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้ t-test ใช้โปรแกรมการวิเคราะห์สำเร็จรูป SPSS/PC⁺ ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย ดังนี้

4.1 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลการทดสอบก่อนเรียน (pre-test)

ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

4.1.1 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนจากการทดสอบด้วยแบบทดสอบข้อเขียน (Paper and pencil test)

4.1.2 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนจากการทดสอบปากเปล่า (Oral test)

4.2 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากผลการทดสอบหลังเรียน (post-test) ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

4.2.1 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนจากการทดสอบด้วยแบบทดสอบข้อเขียน (Paper and pencil test)

4.2.2 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนจากการทดสอบปากเปล่า (Oral test)

4.3 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนความก้าวหน้า (Gain score) ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

ตารางที่ 9 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนผลการสอบก่อนเรียน (pre-test) ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ของแบบทดสอบฉบับที่ 1 (Paper and pencil test)

ความรู้ความเข้าใจและทักษะ	คะแนนเต็ม 50	กลุ่มควบคุม ($n_1=32$)		กลุ่มทดลอง ($n_2=33$)		ค่า t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
- การฟัง	13	4.97	1.96	5.06	2.25	-.18
- การอ่าน	11	4.60	2.14	5.58	2.36	-1.76
- การเขียน	13	6.41	2.01	5.30	2.58	1.92
- คำศัพท์และไวยากรณ์	13	4.66	2.12	4.82	2.63	-.27
รวม	50	20.63	6.16	20.76	7.93	-.08

จากตารางพบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของทั้งสองกลุ่มในแต่ละทักษะ (การฟัง การอ่าน การเขียน) และในส่วนของการรู้ความเข้าใจ (คำศัพท์และไวยากรณ์) และเมื่อรวมทั้งหมด ไม่แตกต่างกันมากนัก คือ ค่าคะแนนเฉลี่ยใกล้เคียงกัน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน หรือการกระจายของคะแนนของทั้งสองกลุ่มเมื่อมองภาพในแต่ละทักษะ (การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน) และในส่วนของการรู้ความเข้าใจ (คำศัพท์และไวยากรณ์) จะเห็นว่า การกระจายของคะแนนนั้นใกล้เคียงกันไม่แตกต่างกันมากนัก แต่ผลรวมทั้งหมดของแบบทดสอบ พบว่า ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของทั้งสองกลุ่มนั้นแตกต่างกันอย่างชัดเจน โดยค่า S.D. ของคะแนนรวม ซึ่งประกอบด้วยทักษะการฟัง การอ่าน การเขียน และความรู้ความเข้าใจในคำศัพท์และไวยากรณ์ กลุ่มควบคุม เท่ากับ 6.16 กลุ่มทดลอง เท่ากับ 7.93 จะเห็นว่า ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานหรือการกระจายของคะแนนของกลุ่มควบคุมนั้นน้อยกว่าของกลุ่มทดลอง นั่นแสดงว่า นักเรียนในกลุ่มควบคุมมีระดับความสามารถในทักษะและความรู้ความเข้าใจดังกล่าวใกล้เคียงกันมากกว่านักเรียนในกลุ่มทดลอง

ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนในทักษะการฟัง การอ่าน การเขียน ความรู้ความเข้าใจ และผลรวม พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่า นักเรียนทั้งในกลุ่มควบคุมและในกลุ่มทดลอง มีระดับความสามารถ ในการสื่อสารก่อนเรียนไม่แตกต่างกัน

4.1.2 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนจากการทดสอบปากเปล่า

(Oral test)

การทดสอบปากเปล่าเป็นการทดสอบทักษะด้านการพูดเพื่อศึกษาว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม และในกลุ่มทดลองมีทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งทำการ ทดสอบ 3 กิจกรรม คือ Short talk, Interview, และ Describing personal characteristic ผลการทดสอบปรากฏดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนผลการสอบก่อนเรียน (pre-test) ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ของแบบทดสอบฉบับที่ 2 (Oral test)

การพูด	คะแนนเต็ม 45	กลุ่มควบคุม ($n_1=32$)		กลุ่มทดลอง ($n_2=33$)		ค่า t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
- Short talk	15	11.06	3.25	10.73	4.18	.36
- Interview	15	3.47	1.02	3.70	1.60	-.69
- Describing personal characteristics	15	3.97	1.73	3.73	1.99	.52
รวม	45	18.50	4.73	18.15	6.12	.26

จากตาราง พบว่า คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของการทดสอบทั้ง 3 กิจกรรม (Short talk, Interview, Describing personal characteristic) และคะแนนเฉลี่ยรวมทั้งหมดของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองไม่แตกต่างกันมากนัก เช่นเดียวกับค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของทั้งสองกลุ่มในส่วนของการทั้ง 3 กิจกรรมก็เช่นกัน แต่เมื่อดูที่ผลรวมพบว่า ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มควบคุมน้อยกว่ากลุ่มทดลอง กล่าวคือ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มควบคุมเท่ากับ 4.73 กลุ่มทดลองเท่ากับ 6.12 แสดงว่า คะแนนของกลุ่มควบคุมมีการกระจายน้อยกว่ากลุ่มทดลอง แสดงให้เห็นว่า นักเรียนในกลุ่มควบคุมมีระดับความสามารถทางด้านทักษะการพูดใกล้เคียงกันมากกว่ากลุ่มทดลอง

จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านการพูดของทั้งสองกลุ่ม ทั้ง 3 กิจกรรมและรวมทั้งหมด พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนทั้งในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีระดับความสามารถด้านทักษะการพูดก่อนเรียนเท่าเทียมกัน

4.2 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากผลการทดสอบหลังเรียน (post-test) ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

หลังจากที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองกับทั้งสองกลุ่มแล้ว ได้ทำการทดสอบหลังเรียน (post-test) และนำคะแนนมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอไว้ ดังนี้

4.2.1 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนจากการทดสอบด้วยแบบทดสอบข้อเขียน (Paper and pencil test) นำเสนอไว้ในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนจากการทดสอบหลังเรียน (post-test) ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ของแบบทดสอบฉบับที่ 1 (Paper and pencil test)

ความรู้ความเข้าใจและทักษะ	คะแนนเต็ม 50	กลุ่มควบคุม ($n_1=32$)		กลุ่มทดลอง ($n_2=33$)		ค่า t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
- การฟัง	13	7.03	2.46	8.76	1.75	-3.27 *
- การอ่าน	11	5.34	2.62	7.58	1.89	-3.95 *
- การเขียน	13	7.41	3.15	9.55	2.32	-3.12 *
- คำศัพท์และไวยากรณ์	13	7.13	2.70	9.27	2.35	-3.43 *
รวม	50	26.91	8.97	35.15	7.00	-4.14 *

*p-value < .05

จากตารางที่ 11 พบว่า คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของนักเรียนในกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของนักเรียนในกลุ่มควบคุม ดังนี้ ด้านทักษะการฟัง คะแนนเต็ม 13 คะแนน กลุ่มทดลองได้ 8.76 กลุ่มควบคุมได้ 7.03 ด้านทักษะการอ่าน คะแนนเต็ม 11 คะแนน กลุ่มทดลองได้ 7.58 กลุ่มควบคุมได้ 5.34 ด้านทักษะการเขียน คะแนนเต็ม 13 คะแนน กลุ่มทดลองได้ 9.55 กลุ่มควบคุมได้ 7.41 ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ คะแนนเต็ม 13 คะแนน กลุ่มทดลองได้ 9.27 กลุ่มควบคุมได้ 7.13 รวมทุกด้านของแบบทดสอบชุดที่ 1 คะแนนเต็ม 50 คะแนน กลุ่มทดลองได้ 35.15 กลุ่มควบคุมได้ 26.91

ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) หรือการกระจายของคะแนนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง จากตารางนี้ พบว่า ในกลุ่มควบคุมมีการกระจายของคะแนนหลังเรียนมากกว่ากลุ่มทดลองในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านการฟัง การอ่าน การเขียน และด้านคำศัพท์และไวยากรณ์

ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้ t-test ในแบบทดสอบชุดนี้ ในส่วนของการฟัง การอ่าน การเขียน คำศัพท์และไวยากรณ์ และรวมทั้งฉบับ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในทุกด้านทั้งความรู้ความเข้าใจและทักษะ

4.2.2 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนจากการทดสอบปากเปล่า (Oral test)
นำเสนอไว้ในตารางที่ 12

ตารางที่ 12 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนจากการทดสอบหลังเรียน (post-test) ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ของแบบทดสอบฉบับที่ 2 (Oral test)

การพูด	คะแนนเต็ม 45	กลุ่มควบคุม ($n_1=32$)		กลุ่มทดลอง ($n_2=33$)		ค่า t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
-Short talk	15	13.94	1.93	14.82	.53	-2.49 *
-Interview	15	11.60	2.67	12.67	2.50	-1.82
-Describing personal characteristic	15	11.88	3.17	13.58	2.09	-2.54 *
รวม	45	37.41	5.90	41.15	4.29	-2.93 *

*p-value < .05

จากตารางพบว่า คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของนักเรียนในกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในกลุ่มควบคุมทุกกิจกรรม รวมทั้งผลรวมทั้งหมด

ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) หรือการกระจายของคะแนนของทั้งสองกลุ่ม ไม่แตกต่างกันมากนัก โดยนักเรียนในกลุ่มควบคุมมีการกระจายของคะแนนมากกว่านักเรียนในกลุ่มทดลองเล็กน้อยเมื่อมองผลรวมทั้งหมด ซึ่งกลุ่มควบคุมมีการกระจายของคะแนนเท่ากับ 5.90 ในขณะที่กลุ่มทดลองมีค่าเท่ากับ 4.29

การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนในแต่ละกิจกรรม พบว่า กิจกรรม Short talk และ Describing personal characteristic ของนักเรียน ทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า คะแนนในส่วนของกิจกรรม Short talk และกิจกรรม Describing personal characteristic ของนักเรียนในกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนของนักเรียนในกลุ่มควบคุม แต่ในส่วนของกิจกรรม Interview พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนผลรวมทั้งหมดของการทดสอบด้านการพูด พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการพูดสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม

4.3 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความก้าวหน้า (Gain score) ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

หลังจากทราบผลการทดสอบหลังเรียนแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์เพื่อหาความแตกต่างของคะแนนความก้าวหน้า (d) ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ซึ่งผู้วิจัยขอนำเสนอ โดยแยกเป็นผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความก้าวหน้าจากแบบทดสอบฉบับที่ 1 และจากแบบทดสอบฉบับที่ 2 ดังนี้

4.3.1 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนความก้าวหน้าจากการทดสอบด้วยแบบทดสอบข้อเขียน (Paper and pencil test) ผลการทดสอบนำเสนอไว้ในตารางที่ 13

ตารางที่ 13 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความก้าวหน้า (Gain score) ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ของแบบทดสอบฉบับที่ 1 (Paper and pencil test)

ความรู้ความเข้าใจและทักษะ	คะแนนเต็ม	กลุ่มควบคุม ($n_1=32$)		กลุ่มทดลอง ($n_2=33$)		ค่า t
		$\bar{d}$	S.D	$\bar{d}$	S.D	
- การฟัง	13	2.13	2.66	3.70	2.24	-2.58 *
- การอ่าน	11	0.75	2.23	2.00	1.68	-2.56 *
- การเขียน	13	1.31	3.13	4.12	2.13	-4.22 *
- คำศัพท์และไวยากรณ์	13	2.47	2.60	4.45	2.31	-3.26 *
รวมทั้งหมด	50	6.66	6.62	14.27	3.79	-5.67 *

* p-value < .05

จากตารางพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความก้าวหน้า ($\bar{d}$) ของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมในทุกด้าน ทั้งด้านการฟัง การอ่าน การเขียน คำศัพท์และไวยากรณ์ รวมทั้งผลรวมทั้งหมด

ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) หรือการกระจายของคะแนนความก้าวหน้าด้านการฟัง การอ่าน การเขียน และด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองพบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีการกระจายของคะแนนความก้าวหน้าน้อยกว่ากลุ่มควบคุมเล็กน้อย กล่าวคือ ด้านการฟัง กลุ่มควบคุม เท่ากับ 2.66 กลุ่มทดลอง เท่ากับ 2.24 ด้านการอ่าน กลุ่มควบคุม เท่ากับ 2.23 กลุ่มทดลอง เท่ากับ 1.68 ด้านการเขียน กลุ่มควบคุม เท่ากับ 3.13 กลุ่มทดลอง เท่ากับ 2.13 ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ กลุ่มควบคุม เท่ากับ 2.60 กลุ่มทดลอง เท่ากับ 2.31 ส่วนผลรวมทั้งหมด ปรากฏว่า กลุ่มทดลองมีการกระจายของคะแนนความก้าวหน้า น้อยกว่ากลุ่มควบคุมอย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือ กลุ่มควบคุมมีการกระจายของคะแนนความก้าวหน้า

เท่ากับ 6.62 ส่วนกลุ่มทดลองมีการกระจายของคะแนนความก้าวหน้าเท่ากับ 3.79

ด้านการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความก้าวหน้าด้วย t-test พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกด้าน ทั้งด้านการฟัง การอ่าน การเขียน คำศัพท์และไวยากรณ์ และผลรวมทั้งหมด แสดงว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีคะแนนความก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ ที่กล่าวมาสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม

4.3.1 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนความก้าวหน้าจากการทดสอบปากเปล่า (Oral test) ผลการทดสอบนำเสนอไว้ในตารางที่ 14

ตารางที่ 14 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความก้าวหน้า (Gain score) ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ของแบบทดสอบฉบับที่ 2 (Oral test)

การพูด	คะแนนเต็ม 45	กลุ่มควบคุม ($n_1=32$)		กลุ่มทดลอง ($n_2=33$)		ค่า t
		$\bar{d}$	S.D	$\bar{d}$	S.D	
-Short talk	15	2.88	3.63	4.09	4.15	-1.26
-Interview	15	8.13	2.56	9.06	2.36	-1.53
-Describing personal characteristic	15	7.91	2.94	9.85	2.56	-2.84 *
รวมทั้งหมด	45	18.91	5.68	23.00	4.28	-3.29 *

*p-value < .05

จากตารางที่ 14 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความก้าวหน้า ($\bar{d}$) ในแต่ละกิจกรรม มีดังนี้ กิจกรรมที่ 1 Short talk กลุ่มควบคุม เท่ากับ 2.88 กลุ่มทดลอง เท่ากับ 4.09 กิจกรรมที่ 2 Interview กลุ่มควบคุม เท่ากับ 8.13 กลุ่มทดลอง เท่ากับ 9.06 กิจกรรม

ที่ 3 Describing personal characteristic กลุ่มควบคุม เท่ากับ 7.91 กลุ่มทดลอง เท่ากับ 9.85 และผลรวมทั้งหมด กลุ่มควบคุม เท่ากับ 18.91 กลุ่มทดลอง เท่ากับ 23.00 เมื่อมองในแต่ละกิจกรรมพบว่า ทั้ง 3 กิจกรรม และผลรวมทั้งหมด นักเรียนในกลุ่มทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยของคะแนนความก้าวหน้า ($\bar{d}$) สูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม

จากตารางพบว่า ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ในกิจกรรม Interview, Describing personal characteristic และผลรวมทั้งหมด ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง มีค่าน้อยกว่าของนักเรียนในกลุ่มควบคุม ส่วนกิจกรรม Short talk นั้น ปรากฏว่า ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักเรียนในกลุ่มควบคุมน้อยกว่านักเรียนในกลุ่มทดลอง คือมีค่าเท่ากับ 3.63 และ 4.15 ตามลำดับ

การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความก้าวหน้า พบว่า กิจกรรม Short talk และ Interview ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีคะแนนเฉลี่ยของคะแนนความก้าวหน้าในทักษะการพูดในส่วนของ Short talk และ Interview ไม่แตกต่างกัน ส่วนกิจกรรม Describing personal characteristic นั้น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองมีคะแนนความก้าวหน้าสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม

ผลรวมทั้งหมดจากการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของคะแนนความก้าวหน้า พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ นักเรียนในกลุ่มทดลองมีคะแนนความก้าวหน้าในทักษะการพูดสูงกว่านักเรียนในกลุ่มทดลอง

จากผลสรุปที่ได้จากตารางที่ 13 และ 14 ที่พบว่า ทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความก้าวหน้าเป็นบวกในทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และ ความรู้ความเข้าใจด้านศัพท์และไวยากรณ์ แสดงว่า วิธีสอนทั้งสองวิธี คือ วิธีสอนตามรูปแบบ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบผสมผสาน และการสอนตามคู่มือครู มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะนำไปใช้ในการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาได้ แต่เมื่อมองดูผลจากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความก้าวหน้าโดยรวมของแบบทดสอบทั้งสองฉบับที่ทดสอบด้วย t-test จะเห็นว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่กลุ่มทดลองมีคะแนนความก้าวหน้าสูงกว่ากลุ่มควบคุม นั้นย่อมแสดงว่า รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบผสมผสานมีประสิทธิภาพสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู

4.4 อภิปรายผลการวิจัย

จากการทดลองเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบผสมผสานกับวิธีสอนตามคู่มือครู จากการทดสอบก่อนเรียนพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่ม มีความรู้ความเข้าใจทางภาษาและมีความสามารถในการสื่อสารเท่าเทียมกันก่อนที่จะได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอนทั้งสองรูปแบบ เมื่อการทดลองสิ้นสุดลงและทำการทดสอบหลังเรียน (post-test) ผลปรากฏว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบผสมผสาน มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนตามคู่มือครู ทั้งในด้านความรู้ความเข้าใจทางภาษาและความสามารถในการสื่อสาร สอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ อีกทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของนักการศึกษาท่านอื่น ๆ หลาย ๆ ท่าน ซึ่งผู้วิจัยขออภิปรายผลในรายละเอียดปลีกย่อย ดังนี้

1. ด้านความรู้ความเข้าใจทางภาษา (คำศัพท์ และไวยากรณ์) จากการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยด้วย t-test พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการทดสอบในด้านทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ปรากฏว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ถ้าผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจทางภาษาดีแล้ว จะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้พร้อมมีทักษะทางภาษาด้านอื่น ๆ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ดีตามไปด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของ กองกาญจน์ นิธิวงศ์ (2516) ที่ศึกษาพบว่า ผู้เรียนที่มีความบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ ส่วนการสะกดคำ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ส่งผลต่อการเขียนระดับประโยค ข้อความ และเรียงความอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r=.66$) ผจงกาญจน์ ท้าวทอง (2520) ได้ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบบางประการที่มีผลต่อความสามารถในการอ่านเร็ว ของนักเรียนฝึกหัดครูระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูงที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก พบว่า องค์ประกอบของความสามารถในการอ่านเร็วแต่ละด้าน คือ ความสามารถในการเข้าใจโครงสร้างประโยค ความสามารถในการจับใจความสำคัญ และความสามารถในการอ่านข้ามคำ ส่งผลต่อความสามารถในการ

อ่านเร็วอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังพบอีกว่า องค์ประกอบด้านความสามารถในการเข้าใจโครงสร้างประโยคส่งผลต่อความสามารถในการอ่านเร็วมากที่สุด และ เสวียนเตชเสนสกุล (2520) ก็ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างส่วนลึกกับความเข้าใจในการอ่าน พบว่า ความเข้าใจโครงสร้างส่วนลึกมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนความเข้าใจโครงสร้างส่วนลึกสูงจะมีความเข้าใจในการอ่านสูงด้วย ไพบลีย์ กาญจนพันธ์ (2521) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษกับความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นมาใช้ในการเขียน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพลศึกษา มหาสารคาม พบว่า ความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นมาใช้ในการเขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ ไพบลีย์ ประเสริฐสังข์ (2526) ก็ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการใช้ภาษาในการเขียนเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนร้อยเอ็ด-วิทยาลัย พบว่า ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาในการเขียนเพื่อการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน และ พัฒน์น้อยแสงศรี (2536) ได้สำรวจผู้สอนภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษา ก็พบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า โครงสร้างทางภาษามีความสำคัญในการสนทนา เพราะสภาพความเป็นจริงของการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ทั้งความเข้าใจและการแสดงออก นักเรียนต้องใช้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาหลายด้าน เช่น การเลือกคำ และ ใช้คำให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์โครงสร้าง

2. ด้านการสร้างความรู้ความเข้าใจทางภาษาก่อนการฝึกทักษะ จากเหตุผลและการสนับสนุนจากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นที่ว่า ถ้าผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจทางภาษาดีแล้วจะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้พร้อมทักษะทางภาษาด้านอื่น ๆ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนติดตามไปด้วย ซึ่งเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เกิดผลเช่นนั้น น่าจะมาจากหลักการของวิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบเน้นความรู้ความเข้าใจที่ว่า การฝึกจะได้ผลดีก็ต่อเมื่อผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจทางภาษาดีแล้ว นั่นคือ ต้องให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจทางภาษาก่อนจึงค่อยฝึกทักษะ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ยุภาพร งามเจริญ (2532) ที่ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การสอนคำใหม่ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีมุ่งสร้างความรู้ความเข้าใจกับวิธีปกติ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการสอนคำใหม่ที่เรียนด้วยวิธีมุ่งสร้างความรู้ความเข้าใจสูงกว่าผลสัมฤทธิ์

ที่เรียนโดยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.ด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนักการศึกษาท่านอื่น ๆ อีกหลาย ๆ ท่าน เช่น Doughty และ Pica (1986) ได้ศึกษาพบว่า รูปแบบที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ภาษามากที่สุด คือ การให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนข้อมูลกันในลักษณะของ two-way information gap กุสุมา โชคบำรุง (2530) ศึกษาพบว่า กลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยการเสริมกิจกรรมที่มุ่งปฏิบัติงาน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นพพร สโรบล (2532) ได้ศึกษาประสิทธิภาพของกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษหลักชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้หลักการ The information gap principle ผลปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเมื่อใช้กิจกรรมตามหลักการของ The information gap principle เทพชัย รัตนูปการ (2535) ได้ศึกษาการเสริมการสอนทักษะการฟัง-พูด โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารกับการสอนตามปกติ พบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ ประณอ พุ่มศิริ (2535) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนกิจกรรมเสริมเพื่อการสื่อสาร มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อีกทั้ง นิคมร สิงห์เมธา (2538) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิจัยที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบผสมผสาน สูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนตามคู่มือครู ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ นั้น อาจเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนรับทราบว่าตัวเองจะเรียนรู้อะไรในแต่ละชั่วโมง โดยการแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้อาษาเพื่อการสื่อสารตามหน้าที่ของภาษาให้นักเรียนทราบในขั้นนำก่อนที่จะเริ่มเรียนเนื้อหาในแต่ละครั้ง ซึ่งจะทำให้นักเรียนได้รับรู้และทราบเป้าหมายในการเรียนในชั่วโมงนั้นว่า เขาจะเรียนภาษาในหน้าที่ใด เพื่อวัตถุประสงค์ใด และจะต้องปฏิบัติอย่างไร ทำให้การเรียน

ของผู้เรียนเป็นไปอย่างมีความหมาย และสามารถที่จะนำไปประสบการณ์เหล่านั้นไปใช้ในสถานการณ์จริงหรือในชีวิตประจำวันที่เขาอาจได้ใช้กับชาวต่างชาติได้

2. ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจในศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ก่อนที่จะฝึกทักษะทางภาษา ในชั้นสอนครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์โดยการเสนอสถานการณ์ที่ผู้เรียนจะต้องประสบในชีวิตประจำวัน หรือมีความใกล้เคียงกับสถานการณ์ดำเนินชีวิตแก่ผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนฟังจากเทป จากครูผู้สอน ศึกษาจากข้อความ บทสนทนา หรือนำเสนอโดยใช้รูปภาพ สถานการณ์ที่น่าเสนอแนะจะมีคำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ (รูปประโยค) ที่จะให้นักเรียนได้เรียนรู้และนำไปใช้ในการฝึกทักษะแทรกอยู่ เมื่อผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในศัพท์และ โครงสร้างทางไวยากรณ์แล้ว ผู้เรียนจะนำความรู้ความเข้าใจเหล่านั้นไปใช้ในการฝึกทักษะทางภาษาในการสื่อสาร ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการสื่อสารได้ถูกต้องเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

3. การฝึกทักษะทางภาษา ผู้เรียนจะได้รับการฝึกทักษะทางภาษาจากสถานการณ์ที่ครูผู้สอนกำหนดให้ ซึ่งสถานการณ์ที่กำหนดให้จะเป็นสถานการณ์ที่สมมติขึ้นที่สอดคล้องกับสถานการณ์ดำเนินชีวิตที่ผู้เรียนอาจจะต้องประสบ หรือมีความใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ผู้เรียนจะใช้ความรู้ ความเข้าใจที่ได้เรียนมาในชั้นเสนอเนื้อหามาใช้กับกิจกรรมนี้อย่างเต็มที่ การฝึกทักษะในชั้นนี้จะเน้นให้ผู้เรียนได้สื่อสารกัน โดยการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันในรูปแบบของ Information gap และใช้การสื่อสารแบบสองทาง (two-way communication) กิจกรรมในชั้นนี้จะทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้ตรงกับหน้าที่ของภาษา รู้ว่าภาษาที่ใช้นั้นใช้เพื่อวัตถุประสงค์ใด และควรใช้อย่างไร นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาซึ่งส่งผลไปถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอีกทางหนึ่งด้วย เนื่องจากการฝึกทักษะทางภาษาผู้เรียนสามารถที่จะนำไปใช้ในสถานการณ์จริง ได้อย่างกิจกรรมที่พวกเขาจะทำในลักษณะกิจกรรมกลุ่มหรือคู่ ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีการช่วยเหลือให้คำแนะนำต่อกัน ทำให้การฝึกไม่น่าเบื่อหน่ายเหมือนกับการทำงานเดี่ยว

4. ผู้เรียนรับรู้ถึงความสำเร็จและความล้มเหลวในการสื่อสาร กล่าวคือผู้เรียนรับทราบถึงขีดความสามารถและข้อบกพร่องของตนเองในการสื่อสาร และพยายามที่จะปรับปรุงให้ดีขึ้นอยู่เสมอ จากการที่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ (feedback) สู่ผู้เรียนโดยครูเป็นผู้สะท้อนผลนั้น ทำให้ผู้เรียนทราบถึงความสำเร็จและความล้มเหลวของตนเองในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร และทำให้ผู้เรียนพยายามที่จะปรับปรุงแก้ไขการใช้ภาษาของตนให้ดีขึ้น ส่งผลให้สามารถใช้

ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์มากขึ้นตามลำดับ

5. กิจกรรมฝึกทักษะทางภาษาทำให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเองและกล้าที่จะแสดงออก จากการที่กิจกรรมการฝึกทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารครูผู้สอนจะปล่อยให้ผู้เรียนดำเนินกิจกรรมด้วยตัวเอง โดยที่ครูผู้สอนมีหน้าที่เพียงจัดเตรียมหรือกำหนดกิจกรรมแนะนำหรืออธิบายวิธีดำเนินการ และให้ความช่วยเหลือในบางขณะเท่านั้น ซึ่งการปฏิบัติเช่นนี้จะทำให้ผู้เรียนดำเนินกิจกรรมไปได้อย่างต่อเนื่องแม้ว่าอาจจะมีข้อผิดพลาดบ้างผู้เรียนก็จะแก้ปัญหาด้วยตัวเองหรือกับคู่หรือกลุ่มของเขา ส่งผลให้เกิดความเชื่อมั่นและกล้าแสดงออกมากขึ้น อีกทั้งยังทำให้เกิดความเข้าใจในภาษามากขึ้นตามไปด้วย

6. รูปแบบการสอนมีการเน้นย้ำความเข้าใจในศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ และความสามารถในการสื่อสาร จากการที่ให้ผู้เรียนนำความรู้ความเข้าใจไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ซึ่งแตกต่างจากสถานการณ์ที่ใช้ฝึกทักษะทางภาษา ทำให้ทราบถึงความสามารถในการเรียนรู้ภาษาและการใช้ภาษาของผู้เรียนอีกทางหนึ่งนอกจากการทำแบบฝึกหัด และทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้นไปอีก

จากเหตุผลที่กล่าวมาทั้งหมด ถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ นอกจากนี้ยังมีสถานการณ์อื่นที่เข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น สภาพแวดล้อมและบรรยากาศในการเรียนที่ทุกคนได้ทำกิจกรรมร่วมกัน ได้สื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันทุกครั้ง ที่เรียนวิชานี้ หรือแม้แต่การท่องศัพท์ท้ายชั่วโมงก็ทำให้ผู้เรียนรู้ จำ เข้าใจและสามารถที่จะนำไปใช้ในทักษะอื่น ๆ รวมทั้งนำไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์ที่กำหนดให้ รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบผสมผสานนี้จึงมีความเหมาะสม สามารถที่จะนำไปใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้กับเด็กนักเรียนในระดับประถมศึกษาได้เป็นอย่างดี